

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 183 (XXVII) — Nr. 860

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Miercuri, 18 noiembrie 2015

SUMAR

<u>Nr.</u>		<u>Pagina</u>
	HOTĂRĂRI ALE CAMEREI DEPUTAȚILOR	
100.	— Hotărâre privind eliberarea din funcție a unui secretar general adjunct al Camerei Deputaților ca urmare a cererii de demisie și numirea unui secretar general adjunct interimar	2
	ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
5.685.	— Ordin al ministrului educației și cercetării științifice privind aprobarea domeniului de doctorat „Arhitectură” în cadrul școlii doctorale organizate în Universitatea „Politehnica” din Timișoara	2
	ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE	
	Decizia nr. 25 din 8 octombrie 2015 (Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală)	3–11
	Decizia nr. 30 din 5 octombrie 2015 (Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept)	11–15

HOTĂRĂRI ALE CAMEREI DEPUTAȚILOR

PARLAMENTUL ROMÂNIEI
CAMERA DEPUTAȚILOR

HOTĂRĂRE privind eliberarea din funcție a unui secretar general adjunct al Camerei Deputaților ca urmare a cererii de demisie și numirea unui secretar general adjunct interimar

În temeiul art. 251 alin. (2) din Regulamentul Camerei Deputaților, aprobat prin Hotărârea Camerei Deputaților nr. 8/1994, republicat,

Camera Deputaților adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — Doamna Ileana-Maria Luncan se eliberează din funcția de secretar general adjunct al Camerei Deputaților, începând cu data de 12 noiembrie 2015, ca urmare a cererii sale de demisie din această funcție.

Art. 2. — Domnul Georgică Tobă se numește în funcția de secretar general adjunct interimar al Camerei Deputaților.

Această hotărâre a fost adoptată de Camera Deputaților în ședința din 18 noiembrie 2015, cu respectarea prevederilor art. 76 alin. (2) din Constituția României, republicată.

PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR
VALERIU-ȘTEFAN ZGONEA

București, 18 noiembrie 2015.
Nr. 100.

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL EDUCAȚIEI ȘI CERCETĂRII ȘTIINȚIFICE

ORDIN

privind aprobarea domeniului de doctorat „Arhitectură” în cadrul școlii doctorale organizate în Universitatea „Politehnica” din Timișoara

Având în vedere prevederile art. 138, 158, 159, 168 și 169 din Legea educației naționale nr. 1/2011, cu modificările și completările ulterioare,

în baza prevederilor Hotărârii Guvernului nr. 681/2011 privind aprobarea Codului studiilor universitare de doctorat, conform prevederilor Ordinului ministrului educației și cercetării științifice nr. 5.125/2015 privind aprobarea de noi domenii în cadrul școlilor doctorale organizate în instituțiile de învățământ superior, organizatoare de studii universitare de doctorat, ca urmare a validării domeniului de către Consiliul General al Consiliului Național de Atestare a Titlurilor, Diplomelor și Certificatelor Universitare (CNATDCU) din data de 25 septembrie 2015,

în baza raportului Agenției Române de Asigurare a Calității în Învățământul Superior (ARACIS) elaborat pe baza rezultatelor evaluării instituționale a instituției de învățământ superior organizatoare de studii universitare de doctorat, incluzând date privind activitatea de cercetare desfășurată în cadrul acestei instituții,

în temeiul dispozițiilor Hotărârii Guvernului nr. 26/2015 privind organizarea și funcționarea Ministerului Educației și Cercetării Științifice,

ministrul educației și cercetării științifice emite prezentul ordin.

Art. 1. — Se aprobă domeniul de doctorat „Arhitectură” în cadrul școlii doctorale organizate în Universitatea „Politehnica” din Timișoara. „Politehnica” din Timișoara vor duce la îndeplinire prevederile prezentului ordin.

Art. 2. — Direcția generală învățământ universitar din cadrul Ministerului Educației și Cercetării Științifice și Universitatea României, Partea I.

p. Ministrul educației și cercetării științifice,

Gigel Paraschiv,
secretar de stat

București, 12 noiembrie 2015.
Nr. 5.685.

ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

COMPLETUL PENTRU DEZLEGAREA UNOR CHESTIUNI DE DREPT ÎN MATERIE PENALĂ

DECIZIA Nr. 25**din 8 octombrie 2015**

Dosar nr. 3.009/1/2015

Mirela Sorina Popescu	— președintele Secției penale a Înaltei Curți de Casație și Justiție — președintele completului
Valentin Horia Șelaru	— judecător-raportor la Secția penală
Ilie Iulian Dragomir	— judecător la Secția penală
Florentina Dragomir	— judecător la Secția penală
Simona Cristina Neniță	— judecător la Secția penală
Simona Daniela Encean	— judecător la Secția penală
Lavinia Valeria Lefterache	— judecător la Secția penală
Ștefan Pistol	— judecător la Secția penală
Simona Elena Cîrnaru	— judecător la Secția penală
Marcela Radu	— magistrat-asistent

S-a luat în examinare sesizarea formulată de Curtea de Apel Suceava — Secția penală și pentru cauze cu minori prin Încheierea de ședință din 8 iulie 2015, pronunțată în Dosarul nr. 2.747/40/2014 (având ca obiect apelurile declarate de inculpații Z.A.B., A.C.V. și P.G.C. împotriva Sentinței penale nr. 8 din 13 ianuarie 2015, pronunțată de Tribunalul Botoșani), prin care se solicită pronunțarea unei hotărâri prealabile referitoare la chestiunea de drept: „dacă subiectul activ al infracțiunii prevăzute de art. 16 din Legea nr. 194/2011 privind combaterea operațiunilor cu produse susceptibile de a avea efecte psihoactive, altele decât cele prevăzute de acte normative în vigoare, republicată, poate fi numai operatorul prevăzut în art. 2 lit. b) care are obligația de a solicita de la Autoritatea Națională Sanitară Veterinară și pentru Siguranța Alimentelor autorizația definită în art. 2 lit. h) în vederea desfășurării de operațiuni cu produse susceptibile de a avea efecte psihoactive”.

Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală a fost constituit conform prevederilor art. 476 alin. (6) din Codul de procedură penală și art. 27⁵ din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, republicat, cu modificările și completările ulterioare.

Ședința de judecată a fost prezidată de către președintele Secției penale a Înaltei Curți de Casație și Justiție, doamna judecător Mirela Sorina Popescu.

La ședința de judecată a participat doamna Marcela Radu, magistrat-asistent în cadrul Secției penale, desemnat în conformitate cu dispozițiile art. 27⁶ din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, republicat, cu modificările și completările ulterioare.

Procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a fost reprezentat de doamna Daniela Maftei, procuror în cadrul Secției judiciare a Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție.

Magistratul-asistent a prezentat referatul cauzei, învederând obiectul Dosarului nr. 3.009/1/2015 aflat pe rolul Completului pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, precum și faptul că, drept urmare a solicitărilor formulate în

temeiul art. 476 alin. (10) raportat la art. 473 alin. (5) din Codul de procedură penală, la dosarul cauzei au fost depuse opiniile asupra problemei de drept deduse dezlegării formulate de judecătorii instanțelor judecătorești de la nivelul curților de apel Alba Iulia, Bacău, Brașov, București, Constanța, Craiova, Galați, Iași, Oradea, Ploiești, Târgu Mureș și Timișoara, acestea fiind, în unanimitate, în sensul că subiect activ al infracțiunii prevăzute de art. 16 din Legea nr. 194/2011 privind combaterea operațiunilor cu produse susceptibile de a avea efecte psihoactive, altele decât cele prevăzute de acte normative în vigoare, republicată, poate fi orice persoană fizică sau juridică.

A mai arătat că aceeași opinie a fost transmisă și de Universitatea de Vest din Timișoara — Facultatea de Drept și Științe Administrative, precum și de Direcția legislație, studii, documentare și informatică juridică din cadrul Înaltei Curți de Casație și Justiție.

Deopotrivă, a învederat că raportul întocmit de judecătorul-raportor a fost depus la dosarul cauzei la data de 21 septembrie 2015, soluția propusă fiind de admitere a sesizării formulate de Curtea de Apel Suceava — Secția penală și pentru cauze cu minori prin Încheierea din 8 iulie 2015, pronunțată în Dosarul nr. 2.747/40/2014, cu consecința stabilirii faptului că subiect activ al infracțiunii prevăzute de art. 16 din Legea nr. 194/2011 privind combaterea operațiunilor cu produse susceptibile de a avea efecte psihoactive, altele decât cele prevăzute de acte normative în vigoare, republicată, poate fi orice persoană fizică sau juridică.

Totodată, a arătat că, potrivit dispozițiilor art. 476 alin. (9) din Codul de procedură penală, raportul a fost comunicat Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, care, prin Adresa nr. 2.198/C/2160/III-5/2015 din data de 28 septembrie 2015, a transmis concluziile formulate asupra chestiunii de drept supuse dezbaterii, solicitând admiterea sesizării formulate de Curtea de Apel Suceava — Secția penală și pentru cauze cu minori, cu consecința stabilirii faptului că subiect activ al infracțiunii prevăzute de art. 16 din Legea nr. 194/2011 privind combaterea operațiunilor cu produse susceptibile de a avea efecte psihoactive, altele decât cele prevăzute de acte normative în vigoare, republicată, poate fi orice persoană fizică sau juridică. În cuprinsul aceleiași adrese s-a comunicat faptul că Secția judiciară a unității de parchet susmenționate nu are în lucru nicio sesizare având ca obiect promovarea unui recurs în interesul legii vizând problema de drept dedusă dezlegării.

A mai învederat că raportul a fost comunicat și inculpaților A.C.V., Z.A.B. și P.G.C., primul depunând la dosarul cauzei concluzii scrise cu privire la chestiunea de drept supusă dezlegării.

Subsecvent acordării cuvântului asupra eventualelor chestiuni prealabile, constatând că nu sunt cereri de formulat sau excepții de invocat, președintele Completului pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, doamna judecător Mirela Sorina Popescu, a solicitat doamnei procuror Daniela Maftei să expună punctul de vedere al Parchetului de pe

lângă Înalta Curte de Casație și Justiție cu privire la problema de drept supusă dezlegării.

Susținând, în preambulul concluziilor, că sesizarea formulată de Curtea de Apel Suceava îndeplinește condițiile de admisibilitate prevăzute de art. 475 din Codul de procedură penală, reprezentantul Ministerului Public a arătat că soluția ce se impune a fi dată chestiunii de drept supuse dezlegării este aceea că subiect activ al infracțiunii prevăzute de art. 16 din Legea nr. 194/2011 privind combaterea operațiunilor cu produse susceptibile de a avea efecte psihoactive, altele decât cele prevăzute de acte normative în vigoare, republicată, poate fi orice persoană fizică sau juridică, dezlegare fundamentată pe interpretarea coroborată a dispozițiilor art. 2 lit. b) și art. 16 din actul normativ menționat anterior.

În motivare, a învederat că argumentele care justifică o astfel de soluție pornesc de la expunerea de motive și art. 1 ale Legii nr. 194/2011 privind combaterea operațiunilor cu produse susceptibile de a avea efecte psihoactive, altele decât cele prevăzute de acte normative în vigoare, republicată, din care rezultă că actul normativ menționat stabilește cadrul legal aplicabil produselor susceptibile de a avea efecte psihoactive, altele decât cele care au regimul juridic stabilit prin normative în vigoare, instituind totodată măsuri de prevenire, control și combatere a consumului în vederea protejării sănătății populației de acțiunile negative ale acestora.

A mai arătat că aceeași lege stabilește că operațiunile cu astfel de produse sunt permise doar în situația obținerii unei autorizații, destinat al acestei obligații fiind operatorul. Or, din definiția pe care art. 2 lit. b) din legea sus-menționată o dă operatorului rezultă că acesta poate fi orice persoană fizică sau juridică care desfășoară ori intenționează să desfășoare operațiuni de natura celor prevăzute de același act normativ, legea necircumstanțînd în niciun fel natura acestor operațiuni.

Deopotrivă, a învederat că un alt argument este faptul că art. 16 din Legea nr. 194/2011 privind combaterea operațiunilor cu produse susceptibile de a avea efecte psihoactive, altele decât cele prevăzute de acte normative în vigoare, republicată, stabilește că subiect activ al infracțiunii poate fi orice persoană, fără ca aceasta să fie circumstanțiată prin vreo calitate specială. În consecință, din interpretarea textelor de lege precitate rezultă că legiuitorul nu a restrâns sfera subiectului activ al infracțiunii prevăzute de art. 16 din legea menționată numai la operatorul prevăzut de art. 2 lit. b), așa cum susține inițiatorul sesizării.

În concluzie, în raport cu argumentele prezentate, procurorul a solicitat admiterea sesizării formulate de Curtea de Apel Suceava — Secția penală și pentru cauze cu minori, cu consecința stabilirii faptului că subiect activ al infracțiunii prevăzute de art. 16 din Legea nr. 194/2011 privind combaterea operațiunilor cu produse susceptibile de a avea efecte psihoactive, altele decât cele prevăzute de acte normative în vigoare, republicată, poate fi orice persoană fizică sau juridică.

Constatând că nu sunt întrebări de formulat din partea membrilor completului, președintele Completului pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală a declarat dezbaterile închise, iar Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală a reținut dosarul în pronunțare.

ÎNALTA CURTE,

asupra chestiunii de drept cu care a fost sesizată, constată următoarele:

I. Titularul și obiectul sesizării

Prin Încheierea de ședință din data de 8 iulie 2015, pronunțată în Dosarul nr. 2.747/40/2014, Curtea de Apel Suceava — Secția penală și pentru cauze cu minori, în temeiul art. 475 și următoarele din Codul de procedură penală, a dispus sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea

pronunțării unei hotărâri prealabile referitoare la chestiunea de drept: „dacă subiectul activ al infracțiunii prevăzute de art. 16 din Legea nr. 194/2011 privind combaterea operațiunilor cu produse susceptibile de a avea efecte psihoactive, altele decât cele prevăzute de acte normative în vigoare, republicată, poate fi numai operatorul prevăzut în art. 2 lit. b) care are obligația de a solicita de la Autoritatea Națională Sanitară Veterinară și pentru Siguranța Alimentelor autorizația definită în art. 2 lit. h) în vederea desfășurării de operațiuni cu produse susceptibile de a avea efecte psihoactive”.

II. Expunerea succintă a cauzei

Dosarul nr. 2.747/40/2014 al Curții de Apel Suceava — Secția penală și pentru cauze cu minori are ca obiect apelurile declarate de inculpații Z.A.B., A.C.V. și P.G.C. împotriva Sentinței penale nr. 8 din 13 ianuarie 2015, pronunțată de Tribunalul Botoșani.

Prin sentința penală sus-menționată s-au hotărât următoarele:

1. În baza art. 47 din Codul penal raportat la art. 16 alin. (1) din Legea nr. 194/2011 privind combaterea operațiunilor cu produse susceptibile de a avea efecte psihoactive, altele decât cele prevăzute de acte normative în vigoare, republicată, cu aplicarea art. 37 alin. 1 lit. a) din Codul penal anterior și art. 5 din Codul penal, a fost condamnat inculpatul Z.A.B. la pedeapsa de 2 ani închisoare.

În baza art. 39 alin. 2 din Codul penal anterior raportat la art. 5 din Codul penal, s-a contopit pedeapsa aplicată cu restul de 774 de zile închisoare, pedeapsă rămasă de executat la data săvârșirii infracțiunii, urmând ca inculpatul să execute pedeapsa cea mai grea, de 774 de zile închisoare.

Pe timpul și în condițiile prevăzute de art. 65 din Codul penal, i s-a interzis inculpatului exercițiul drepturilor prevăzute de art. 66 alin. (1) lit. a) și b) din Codul penal.

2. În baza art. 16 alin. (1) din Legea nr. 194/2011 privind combaterea operațiunilor cu produse susceptibile de a avea efecte psihoactive, altele decât cele prevăzute de acte normative în vigoare, republicată, cu aplicarea art. 41 alin. 1 din Codul penal anterior și art. 5 din Codul penal, a fost condamnat inculpatul A.C.V. la pedeapsa de 1 an închisoare.

În baza art. 96 alin. (4) din Codul penal s-a dispus revocarea suspendării sub supraveghere a executării pedepsei de 3 ani închisoare aplicate inculpatului prin Sentința penală nr. 69 din 6 februarie 2013 a Judecătorei Suceava, urmând ca inculpatul să execute în total pedeapsa de 4 ani închisoare.

Pe timpul și în condițiile prevăzute de art. 65 din Codul penal, i s-a interzis inculpatului exercițiul drepturilor prevăzute de art. 66 alin. (1) lit. a) și b) din Codul penal.

3. În baza art. 16 alin. (1) din Legea nr. 194/2011 privind combaterea operațiunilor cu produse susceptibile de a avea efecte psihoactive, altele decât cele prevăzute de acte normative în vigoare, republicată, cu aplicarea art. 41 alin. 1 din Codul penal anterior și art. 5 din Codul penal, a fost condamnat inculpatul P.G.C. la pedeapsa de 1 an închisoare.

În baza art. 96 alin. (4) din Codul penal s-a dispus revocarea suspendării sub supraveghere a executării pedepsei de 3 ani închisoare aplicate prin Sentința penală nr. 69 din 6 februarie 2013 a Judecătorei Suceava, urmând ca inculpatul să execute în total pedeapsa de 4 ani închisoare.

Pe timpul și în condițiile prevăzute de art. 65 din Codul penal i s-a interzis inculpatului exercițiul drepturilor prevăzute de art. 66 alin. (1) lit. a) și b) din Codul penal.

În fapt s-a reținut că, în cursul lunii martie 2013, în timp ce se aflau în Penitenciarul Botoșani, în executarea unor pedepse privative de libertate, inculpatul Z.A.B. l-a instigat pe deținutul Z.I. să primească în unitatea de detenție un colet conținând hrană și îmbrăcăminte, întrucât el personal uzitase de acest drept în luna respectivă.

La data de 14 martie 2013, în urma unor discuții telefonice purtate cu inculpatul Z.A.B. (care, deși se afla în Penitenciarul Botoșani, utiliza în mod ilegal un telefon mobil), inculpatul A.C.V. împreună cu inculpatul P.G.C. au disimulat o cantitate de substanță vegetală susceptibilă a avea efecte psihoactive în cusătura unei perechi de pantaloni pe care au predat-o martorei U.N., într-un pachet ce urma a fi livrat de aceasta deținutului Z. I., în Penitenciarul Botoșani, în ziua următoare.

În acest sens, conform celor convenite anterior cu inculpatul Z.A.B., deținutul Z.I. a determinat-o pe martora U.N. să preia, la aceeași dată, de la inculpatul A.C.V. coletul conținând mai multe obiecte de îmbrăcăminte în care se afla disimulată o cantitate de substanțe susceptibile a avea efecte psihoactive.

La data de 15 martie 2013, martora U.N. s-a prezentat la Penitenciarul Botoșani în Sectorul „pachete — vizite” al acestei unități de detenție și a predat inculpatului Z. I. coletul susmenționat.

În urma controlului efectuat asupra coletului a fost descoperită o cantitate de substanță vegetală mărunțită, de culoare verde, cu miros floral, disimulată în cusătura unei perechi de pantaloni.

Din Raportul de constatare tehnico-științifică nr. 2.107.605 din 22 martie 2013, întocmit de Laboratorul de Analiză și Profil al Drogurilor din cadrul Brigăzii de Combatere a Criminalității Organizate Iași, a rezultat că în proba constituită din fragmentele vegetale respective, în cantitate de 3,07 grame masă brută, au fost puși în evidență canabinoizi sintetici conținând compușii chimici JWH-122 și STS-135 (substanțe susceptibile a avea efecte psihoactive), conform Adresei nr. 5.097 din 4 noiembrie 2013 emise de Institutul de Medicină Legală Iași.

Împotriva acestei sentințe au declarat apel inculpații Z.A.B., A.C.V. și P.G.C.

La termenul de judecată din 10 iunie 2015, inculpatul A.C.V. a solicitat curții de apel sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile prin care să se stabilească dacă subiectul activ al infracțiunii prevăzute de art. 16 din Legea nr. 194/2011 privind combaterea operațiunilor cu produse susceptibile de a avea efecte psihoactive, altele decât cele prevăzute de acte normative în vigoare, republicată, este numai operatorul prevăzut de art. 2 lit. b) care are obligația de a solicita de la Autoritatea Națională Sanitară Veterinară și pentru Siguranța Alimentelor autorizația definită de art. 2 lit. h) în vederea desfășurării de operațiuni cu produse susceptibile de a avea efecte psihoactive.

Prin Încheierea de sesizare din data de 8 iulie 2015, constatând îndeplinirea condițiilor prevăzute de art. 475 din Codul de procedură penală, Curtea de Apel Suceava — Secția penală și pentru cauze cu minori a dispus sesizarea instanței supreme în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile referitoare la chestiunea de drept: „dacă subiectul activ al infracțiunii prevăzute de art. 16 din Legea nr. 194/2011 privind combaterea operațiunilor cu produse susceptibile de a avea efecte psihoactive, altele decât cele prevăzute de acte normative în vigoare, republicată, poate fi numai operatorul prevăzut în art. 2 lit. b) care are obligația de a solicita de la Autoritatea Națională Sanitară Veterinară și pentru Siguranța Alimentelor autorizația definită în art. 2 lit. h) în vederea desfășurării de operațiuni cu produse susceptibile de a avea efecte psihoactive”.

III. Punctele de vedere al completului care a dispus sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție

Instanța de apel a analizat motivele care susțin admisibilitatea sesizării, prezentând totodată opiniile diferite ale membrilor completului de judecată asupra problemei de drept în discuție.

S-a arătat în acest sens că unul dintre membrii completului de judecată apreciază că subiect activ al infracțiunii prevăzute

de art. 16 din Legea nr. 194/2011 privind combaterea operațiunilor cu produse susceptibile de a avea efecte psihoactive, altele decât cele prevăzute de acte normative în vigoare, republicată, poate fi numai operatorul prevăzut de art. 2 lit. b) care, potrivit art. 4, are obligația de a solicita Autorității Naționale Sanitare Veterinare și pentru Siguranța Alimentelor autorizația prevăzută la art. 2 lit. h), a cărei lipsă atrage incidența noimei de incriminare analizată.

Deopotrivă, s-a menționat că, în opinia celui alt membru al completului, subiect activ al infracțiunii prevăzute de art. 16 din Legea nr. 194/2011 privind combaterea operațiunilor cu produse susceptibile de a avea efecte psihoactive, altele decât cele prevăzute de acte normative în vigoare, republicată, poate fi orice persoană care nu deține o autorizație eliberată în condițiile prevăzute de actul normativ mai sus menționat, neavând relevanță dacă are sau nu calitatea de operator în sensul art. 2 lit. b) din aceeași lege, atragerea răspunderii penale nefiind condiționată nici de încadrarea respectivelor produse în categoria drogurilor prevăzute de Legea nr. 143/2000 privind prevenirea și combaterea traficului și consumului ilicit de droguri, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

IV. Punctele de vedere ale procurorului și părților cu privire la dezlegarea chestiunii de drept

În ședința din 29 iunie 2015, reprezentantul Ministerului Public a opinat că nu se impune sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile, susținând că legea este clară, subiect activ al infracțiunii prevăzute de art. 16 din Legea nr. 194/2011 privind combaterea operațiunilor cu produse susceptibile de a avea efecte psihoactive, altele decât cele prevăzute de acte normative în vigoare, republicată, putând fi orice persoană fizică.

Inculpatul A.C.V. a susținut că subiect activ al infracțiunii prevăzute de art. 16 din Legea nr. 194/2011 privind combaterea operațiunilor cu produse susceptibile de a avea efecte psihoactive, altele decât cele prevăzute de acte normative în vigoare, republicată, poate fi numai operatorul care desfășoară o activitate legală profesională de producție industrială ori de comerț, pe o anumită piață, persoană căreia îi revine și obligația de a solicita Autorității Naționale Sanitare Veterinare și pentru Siguranța Alimentelor autorizația în scopul desfășurării de operațiuni cu produse susceptibile de a avea efecte psihoactive.

A mai arătat că operațiunile cu produse susceptibile de a avea efecte psihoactive prevăzute de lege vizează numai operațiunile desfășurate la vedere, pe o anumită piață reglementată, cum ar fi: piața agricolă, piața alimentară, piața medicamentelor etc.

În consecință, a susținut că nu poate avea calitatea de subiect al infracțiunii persoana care nu are calitatea de „operator” în sensul art. 2 lit. b) din Legea nr. 194/2011 privind combaterea operațiunilor cu produse susceptibile de a avea efecte psihoactive, altele decât cele prevăzute de acte normative în vigoare, republicată, care, acționând în clandestinitate, transmite unui consumator determinat, în deplina cunoștință a acestuia, o anumită substanță, plantă, ciupercă sau combinații ale acestora care sunt susceptibile de a avea efecte psihoactive.

Coinculpații Z.A.B. și P.G.C. au achiesat la opinia inculpatului A.C.V., solicitând sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile asupra chestiunii de drept puse în discuție.

V. Punctele de vedere exprimate de către curțile de apel și instanțele judecătorești arondate

În conformitate cu dispozițiile art. 476 alin. (10) din Codul de procedură penală cu referire la art. 473 alin. (5) din Codul de procedură penală, s-a solicitat punctul de vedere al instanțelor judecătorești asupra chestiunii de drept supuse dezlegării.

Au comunicat puncte de vedere asupra problemei de drept în discuție curțile de apel Alba Iulia, Bacău, Brașov, București, Constanța, Craiova, Galați, Iași, Oradea, Ploiești, Târgu Mureș și Timișoara, opinia exprimată, în unanimitate, fiind aceea că subiect activ al infracțiunii prevăzute de art. 16 din Legea nr. 194/2011 privind combaterea operațiunilor cu produse susceptibile de a avea efecte psihoactive, altele decât cele prevăzute de acte normative în vigoare, republicată, poate fi orice persoană fizică sau juridică, cu argumentarea că nu are relevanță dacă aceasta are sau nu calitate de operator în sensul art. 2 lit. b) din actul normativ sus-menționat, întrucât legea nu distinge.

VI. Opinia specialiștilor consultați

Deși s-au solicitat opiniile mai multor specialiști în domeniul dreptului penal, doar Universitatea de Vest din Timișoara — Facultatea de Drept și Științe Administrative a comunicat un punct de vedere asupra problemei de drept deduse dezlegării, acesta fiind în sensul că subiect activ al infracțiunii prevăzute de art. 16 din Legea nr. 194/2011 privind combaterea operațiunilor cu produse susceptibile de a avea efecte psihoactive, altele decât cele prevăzute de acte normative în vigoare, republicată, poate fi orice persoană fizică sau juridică.

În argumentarea punctului de vedere exprimat s-a susținut că prevederile art. 16 din Legea nr. 194/2011 privind combaterea operațiunilor cu produse susceptibile de a avea efecte psihoactive, altele decât cele prevăzute de acte normative în vigoare, republicată, nu permit o interpretare restrictivă cu privire la calitatea subiectului activ al infracțiunii.

În acest sens s-a arătat că legiuitorul a incriminat în art. 16 din Legea nr. 194/2011 privind combaterea operațiunilor cu produse susceptibile de a avea efecte psihoactive, altele decât cele prevăzute de acte normative în vigoare, republicată, „fapta persoanei care, fără a deține autorizație eliberată în condițiile prezentei legi, efectuează, fără drept, operațiuni cu produse știind că acestea sunt susceptibile de a avea efecte psihoactive”, textul normei de incriminare nefăcând nicio referire la noțiunea de operator și nicio trimitere la prevederile art. 2 din lege.

Deopotrivă, s-a susținut că ori de câte ori legiuitorul folosește expresia „fapta persoanei” în cuprinsul Codului penal sau al normelor de incriminare din legile speciale care conțin dispoziții penale, fără a face vreo referire la calitatea persoanei, subiectul activ al infracțiunii este necircumstanțiat, astfel încât poate fi orice persoană fizică sau juridică.

În consecință, s-a susținut că cerința normei de incriminare, respectiv aceea ca persoana care săvârșește infracțiunea să nu dețină autorizația eliberată în condițiile legii, nu ține de calitatea subiectului activ al infracțiunii, ci de antijuridicitatea faptei, constând în săvârșirea ei fără drept. Altfel spus, doar dacă persoana în cauză nu deține autorizația eliberată în condițiile legii, fapta sa este săvârșită fără drept; în caz contrar, fapta nu ar constitui infracțiune, exercitarea dreptului obținut în urma autorizării înlăturând antijuridicitatea faptei.

VII. Examenul jurisprudenței în materie

1. Jurisprudența națională relevantă

În materialul transmis de curțile de apel nu a fost identificată nicio hotărâre în care problema de drept — obiect al sesizării — să fi fost examinată explicit, examenul jurisprudențial al instanțelor de judecată cu privire la infracțiunea prevăzută de art. 16 din Legea nr. 194/2011 privind combaterea operațiunilor cu produse susceptibile de a avea efecte psihoactive, altele decât cele prevăzute de acte normative în vigoare, republicată, vizând alte aspecte decât cea supusă dezlegării.

Cu toate acestea, se constată că în cuprinsul Sentinței penale nr. 69 din 21 iunie 2012, pronunțată de Tribunalul Caraș-Severin în Dosarul nr. 2.443/115/2012, instanța a constatat, referitor la apărările privind inexistența infracțiunii prevăzute în

art. 16 alin. (1) din Legea nr. 194/2011 privind combaterea operațiunilor cu produse susceptibile de a avea efecte psihoactive, altele decât cele prevăzute de acte normative în vigoare (pentru motivul că inculpații nu ar fi fost operatori cu substanțe etnobotanice și nu au realizat operațiunile enumerate de lege), că acestea nu sunt întemeiate, întrucât textul de lege incriminator pedepsește tocmai efectuarea de operațiuni cu substanțe etnobotanice în condițiile în care persoana care le face nu are, potrivit legii, îndrituirea, respectiv autorizarea de a le realiza.

În aceeași speță, instanța de apel, în Decizia nr. 158/A din 13 septembrie 2012 a Curții de Apel Timișoara — Secția penală, pronunțată în Dosarul nr. 2.443/115/2012, rămasă definitivă prin Decizia nr. 977 din 20 martie 2013, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția penală în dosarul nr. 2.443/115/2012, a reținut că apărarea privind lipsa calității de operatori cu substanțe etnobotanice a inculpaților este neîntemeiată, întrucât legea penală nu distinge în acest sens, iar textul de lege incriminator pedepsește efectuarea de operațiuni cu substanțe etnobotanice în condițiile în care persoana care le face nu are autorizarea de a realiza asemenea operațiuni.

Practic, în speță, atât prima instanță, cât și instanța de apel au admis că orice persoană poate fi subiect activ al infracțiunii prevăzute în art. 16 alin. (1) din Legea nr. 194/2011 privind combaterea operațiunilor cu produse susceptibile de a avea efecte psihoactive, altele decât cele prevăzute de acte normative în vigoare, republicată, soluția nefiind infirmată, sub acest aspect, de Înalta Curte de Casație și Justiție.

2. Jurisprudența relevantă a Înaltei Curți de Casație și Justiție

Nu au fost identificate decizii relevante în problema de drept analizată.

3. Jurisprudența relevantă a Curții Constituționale

a) Decizia nr. 134 din 7 martie 2013 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Legii nr. 194/2011 privind combaterea operațiunilor cu produse susceptibile de a avea efecte psihoactive, altele decât cele prevăzute de acte normative în vigoare, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 220 din 17 aprilie 2013.

În această decizie, Curtea Constituțională a constatat că „... legiuitorul a înțeles să reglementeze cu privire la orice operațiuni de fabricare, producere, tratare, sinteză, extracții, condiționare, distribuire, punere în vânzare, plasare pe piață, livrare, procurare, ambalare, transport, stocare-depozitare, manipulare sau orice altă activitate legală de import, export ori intermediere de produse care sunt susceptibile de a avea efecte psihoactive, asemănătoare celor determinate de substanțele sau preparatele stupefiante ori psihotrope, plantele sau substanțele aflate sub control național, altele decât cele care au regimul juridic stabilit prin acte normative în vigoare. Aceste substanțe se pot găsi, în acord cu art. 1 din lege, în preparate, substanțe, plante, ciuperci sau combinații ale acestora, motiv pentru care s-a impus instituirea unor măsuri de prevenire, control și combatere a consumului acestora în vederea protejării sănătății populației de acțiunile negative pe care le pot genera. De aceea orice operațiuni cu produse care sunt susceptibile de a avea efecte psihoactive sunt interzise până la obținerea autorizării de către Autoritatea Națională Sanitară Veterinară și pentru Siguranța Alimentelor (A.N.S.V.S.A.). Prin urmare, potrivit art. 9 din lege, dacă în urma evaluării se constată că produsul pentru care se solicită autorizarea este substituit, A.N.S.V.S.A. va comunica solicitantului refuzul de eliberare a autorizației și va notifica Ministerului Sănătății efectuarea demersurilor necesare pentru înscrierea substitutului în unul dintre tabelele din anexa la Legea nr. 339/2005 privind regimul juridic al plantelor, substanțelor și preparatelor stupefiante și psihotrope, cu modificările și completările ulterioare, și, respectiv, la Legea nr. 143/2000 privind prevenirea și combaterea traficului și

consumului ilicit de droguri, cu modificările și completările ulterioare. Totodată, A.N.S.V.S.A. ține și actualizează un registru special în care se înscriu operațiunile și produsele pentru care se emite autorizație, precum și operatorii autorizați, datele din registru făcându-se publice prin afișare pe pagina de internet a instituției.

Din interpretarea sistematică a dispozițiilor Legii nr. 194/2011 rezultă că aceasta întrunește exigențele de claritate și previzibilitate, întrucât conținutul său este clar, inteligibil și lipsit de generalizări excesive. Totodată, și Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative impune aceste exigențe, motiv pentru care potrivit art. 8 alin. (4), art. 25 și art. 36 alin. (1) și alin. (4) teza finală: «Textul legislativ trebuie să fie formulat clar, fluent și inteligibil, fără dificultăți sintactice și pasaje obscure sau echivoce.[...] Forma și estetica exprimării nu trebuie să prejudicieze stilul juridic, precizia și claritatea dispozițiilor.»; «În cadrul soluțiilor legislative preconizate trebuie să se realizeze o configurare explicită a conceptelor și noțiunilor folosite în noua reglementare, care au un alt înțeles decât cel comun, pentru a se asigura astfel înțelegerea lor corectă și a se evita interpretările greșite.»; «Actele normative trebuie redactate într-un limbaj și stil juridic specific normativ, concis, sobru, clar și precis, care să excludă orice echivoc, cu respectarea strictă a regulilor gramaticale și de ortografie.»; «Redactarea este subordonată dezideratului înțelegerii cu ușurință a textului de către destinatarul acestuia.»

Or, legea criticată este suficient de clară stabilind în art. 3 alin. (3) și (4) că la aprecierea rezonabilă a caracterului de produs susceptibil de a avea efecte psihoactive se pot lua în considerare, fără a se limita la acestea, lipsa ori insuficiența elementelor pentru determinarea regimului juridic al produsului, caracteristicile produsului, în principal compoziția, sau lipsa indicării acestora, consumul, ca destinație previzibilă a produsului, și prezentarea produsului, etichetarea sa, orice avertizări sau instrucțiuni pentru utilizarea lui, precum și orice altă indicație ori informație referitoare la acestea sau chiar lipsa lor.

Prin urmare, autorii excepției, deși au comercializat substanțe al căror regim juridic, conținut, caracteristici, compoziție chimică nu le erau cunoscute, pornesc, în absența oricăror elemente certe, de la premisa că acestea nu puteau fi substituit în sensul art. 2 lit. a) din Legea nr. 194/2011. Acest raționament contrazice tocmai faptele comise, pentru că, dacă nu se cunosc caracteristicile unui produs nu au cum să fie evidente beneficiile sau cel puțin rațiunile pentru care este pus în vânzare. Este adevărat că și alcoolul, cafeaua, nicotina, ceaiul negru sau ciocolata pot fi apreciate *ab initio* ca fiind susceptibile de stimularea sau inhibarea sistemului nervos central al persoanei, având ca rezultat modificări ale funcțiilor și proceselor psihice și ale comportamentului ori crearea unei stări de dependență, fizică sau psihică, dar, fiecare în parte, au un regim juridic bine definit, care le-a scos din categoria substanțelor ce pot fi catalogate drept substituit în sensul Legii nr. 194/2011.

Cu privire la accesibilitatea și previzibilitatea unei legi, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a statuat prin Hotărârea din 26 aprilie 1979, pronunțată în Cauza *Sunday Times împotriva Regatului Unit al Marii Britanii și Irlandei de Nord*, că «nu poate fi considerată „lege” decât o normă enunțată cu suficientă precizie pentru a permite individului să-și regleze conduita. Individul trebuie să fie în măsură să prevadă consecințele ce pot decurge dintr-un act determinat».

Noțiunea de «lege» utilizată în materie penală de art. 7 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale înglobează dreptul de origine legislativă, precum și jurisprudențială și implică unele condiții calitative, între altele cele ale accesibilității și previzibilității (a se vedea Hotărârea din

15 noiembrie 1996, pronunțată în Cauza *Cantoni împotriva Franței*, paragraful 29, și Hotărârea din 7 februarie 2002, pronunțată în Cauza *E.K. împotriva Turciei*, paragraful 51).

În Hotărârea din 24 mai 2007, pronunțată în Cauza *Dragotoni și Militaru-Pidhorni împotriva României*, paragraful 35, Curtea a reamintit că însemnătatea noțiunii de previzibilitate depinde în mare măsură de contextul textului despre care este vorba, de domeniul pe care îl acoperă, precum și de numărul și calitatea destinatarilor săi (Hotărârea din 28 martie 1990, pronunțată în Cauza *Groppera Radio AG și alții împotriva Elveției*, paragraful 68). Previzibilitatea legii nu se opune ca persoana interesată să fie nevoită să recurgă la o bună consiliere pentru a evalua, la un nivel rezonabil în circumstanțele cauzei, consecințele ce ar putea decurge dintr-o anumită acțiune (a se vedea, între altele, Hotărârea din 13 iulie 1995, pronunțată în Cauza *Tolstoy Miloslavsky împotriva Regatului Unit al Marii Britanii*, paragraful 37). Acest lucru se întâmplă de obicei cu profesioniștii, obișnuiți să facă dovada unei mari prudențe în exercitarea meseriei lor. De asemenea, se poate aștepta de la ei să acorde o atenție deosebită evaluării riscurilor pe care le implică (*Cantoni*, citată anterior, paragraful 35).

Prin urmare, Legea nr. 194/2011 îndeplinește atât condiția accesibilității prin aceea că a fost publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, fiind adusă la cunoștința destinatarilor săi, cât și condiția previzibilității, nelăsând loc de arbitrarul ori echivoc...”

b) Decizia nr. 78 din 11 februarie 2014 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 lit. e) și art. 16 din Legea nr. 194/2011 privind combaterea operațiunilor cu produse susceptibile de a avea efecte psihoactive, altele decât cele prevăzute de acte normative în vigoare, și a dispozițiilor art. 118² alin. 2 lit. a) din Codul penal din 1969, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 273 din 14 aprilie 2014.

În această decizie Curtea Constituțională a reținut că „... potrivit art. 9 din lege, dacă în urma evaluării se constată că produsul pentru care se solicită autorizarea este substituit, A.N.S.V.S.A. va comunica solicitantului refuzul de eliberare a autorizației și va notifica Ministerului Sănătății efectuarea demersurilor necesare pentru înscrierea substitutului în unul dintre tabelele din anexa la Legea nr. 339/2005 privind regimul juridic al plantelor, substanțelor și preparatelor stupefiante și psihotrope, cu modificările și completările ulterioare, și, respectiv, la Legea nr. 134/2000 privind prevenirea și combaterea traficului și consumului ilicit de droguri, cu modificările și completările ulterioare. Totodată, A.N.S.V.S.A. ține și actualizează un registru special în care se înscriu operațiunile și produsele pentru care se emite autorizație, precum și operatorii autorizați, datele din registru făcându-se publice prin afișare pe pagina de internet a instituției.

Din interpretarea sistematică a dispozițiilor Legii nr. 194/2011 rezultă că aceasta întrunește exigențele de claritate și previzibilitate, întrucât conținutul său este clar, inteligibil și lipsit de generalizări excesive. Totodată, și Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative impune aceste exigențe. [...] legea criticată este suficient de clară stabilind în art. 3 alin. (3) și (4) că la aprecierea rezonabilă a caracterului de produs susceptibil de a avea efecte psihoactive se pot lua în considerare, fără a se limita la acestea, lipsa ori insuficiența elementelor pentru determinarea regimului juridic al produsului, caracteristicile produsului, în principal compoziția, sau lipsa indicării acestora, consumul, ca destinație previzibilă a produsului, și prezentarea produsului, etichetarea sa, orice avertizări sau instrucțiuni pentru utilizarea lui, precum și orice altă indicație ori informație referitoare la acestea sau chiar lipsa lor.

Prin urmare, [...], deși au comercializat substanțe al căror regim juridic, conținut, caracteristici, compoziție chimică nu le erau cunoscute, pornesc, în absența oricăror elemente certe, de la premisa că acestea nu puteau fi substituit în sensul art. 2 lit. a) din Legea nr. 194/2011. Acest raționament contrazice tocmai faptele comise, pentru că, dacă nu se cunosc caracteristicile unui produs nu au cum să fie evidente beneficiile sau cel puțin rațiunile pentru care este pus în vânzare. Este adevărat că și alcoolul, cafeaua, nicotina, ceaiul negru sau ciocolata pot fi apreciate *ab initio* ca fiind susceptibile de stimularea sau inhibarea sistemului nervos central al persoanei, având ca rezultat modificări ale funcțiilor și proceselor psihice și ale comportamentului ori crearea unei stări de dependență, fizică sau psihică, dar, fiecare în parte, au un regim juridic bine definit, care le-a scos din categoria substanțelor ce pot fi catalogate drept substituit în sensul Legii nr. 194/2011. [...]"

4. *Jurisprudența relevantă a Curții Europene a Drepturilor Omului*

Nu au fost identificate decizii relevante în problema de drept analizată.

VIII. **Punctul de vedere exprimat de Direcția legislație, studii, documentare și informatică juridică din cadrul Înaltei Curți de Casație și Justiție** a fost în sensul că subiect activ al infracțiunii prevăzute în art. 16 din Legea nr. 194/2011 privind combaterea operațiunilor cu produse susceptibile de a avea efecte psihoactive, altele decât cele prevăzute de acte normative în vigoare, republicată, poate fi orice persoană fizică sau juridică.

Argumentul principal al opiniei exprimate s-a întemeiat pe dispozițiile art. 16 din Legea nr. 194/2011 privind combaterea operațiunilor cu produse susceptibile de a avea efecte psihoactive, altele decât cele prevăzute de acte normative în vigoare, republicată, reținându-se că în cuprinsul acestora legiuitorul se referă în mod clar la „persoană”, ca subiect activ necalificat, prin „persoană” înțelegându-se orice persoană fizică sau juridică.

Deopotrivă, s-a argumentat că, în măsura în care voința legiuitorului ar fi fost aceea de a restrânge sfera subiectului activ al infracțiunii prevăzute în art. 16 din legea menționată la „operatorul” prevăzut în art. 2 lit. b), s-ar fi referit în mod explicit în cuprinsul normei de incriminare la „fapta operatorului”, iar nu la „fapta persoanei”.

În concluzie, s-a susținut că, întrucât dispozițiile art. 16 din Legea nr. 194/2011 privind combaterea operațiunilor cu produse susceptibile de a avea efecte psihoactive, altele decât cele prevăzute de acte normative în vigoare, republicată, nu se referă la operatorul prevăzut în art. 2 lit. b), ca subiect activ al infracțiunii, ci la orice persoană, restrângerea sferei subiectului activ la operatorul prevăzut în art. 2 lit. b) din legea menționată, cu consecința restrângerii sferei de aplicare a normei de incriminare, nu poate fi realizată pe cale de interpretare.

IX. **Punctul de vedere al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție**

Prin Adresa nr. 2.198/C/2160/III-5/2015, Ministerul Public — Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția judiciară a comunicat concluziile formulate asupra chestiunii de drept supuse dezlegării, solicitând admiterea sesizării formulate de Curtea de Apel Suceava — Secția penală și pentru cauze cu minori, cu consecința stabilirii faptului că subiect activ al infracțiunii prevăzute de art. 16 din Legea nr. 194/2011 privind combaterea operațiunilor cu produse susceptibile de a avea efecte psihoactive, altele decât cele prevăzute de acte normative în vigoare, republicată, poate fi orice persoană fizică sau juridică.

În argumentarea soluției propuse, constatând, prioritar, că sesizarea îndeplinește condițiile de admisibilitate prevăzute de art. 475 din Codul de procedură penală, parchetul a reținut că

din expunerea de motive și art. 1 ale Legii nr. 194/2011 privind combaterea operațiunilor cu produse susceptibile de a avea efecte psihoactive, altele decât cele prevăzute de acte normative în vigoare, republicată, rezultă că actul normativ menționat stabilește cadrul legal aplicabil produselor susceptibile de a avea efecte psihoactive, altele decât cele care au regimul juridic stabilit prin acte normative în vigoare, instituind totodată măsuri de prevenire, control și combatere a consumului în vederea protejării sănătății populației de acțiunile negative ale acestora.

A mai arătat că aceeași lege stabilește că operațiunile cu astfel de produse sunt permise doar în situația obținerii unei autorizații, destinat al acestei obligații fiind operatorul. Or, din definiția pe care art. 2 lit. b) din legea menționată o dă operatorului, rezultă că acesta poate fi orice persoană fizică sau juridică ce desfășoară sau intenționează să desfășoare operațiuni de natura celor prevăzute de același act normativ, legea necircumstanțind în niciun fel natura acestor operațiuni.

În concluzie, Ministerul Public a constatat că din interpretarea textelor de lege precitate rezultă că legiuitorul nu a restrâns sfera subiectului activ al infracțiunii prevăzute de art. 16 din Legea nr. 194/2011 numai la operatorul prevăzut de art. 2 lit. b) din același act normativ.

X. **Dispoziții legale incidente**

Legea nr. 194/2011 privind combaterea operațiunilor cu produse susceptibile de a avea efecte psihoactive, altele decât cele prevăzute de acte normative în vigoare, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 140 din 26 februarie 2014

— Art. 1: „Prezenta lege stabilește cadrul legal aplicabil preparatelor, substanțelor, plantelor, ciupercilor sau combinațiilor acestora, denumite în continuare *produse*, susceptibile să aibă efecte psihoactive, asemănătoare celor determinate de substanțele sau preparatele stupefiante ori psihotrope, plantele sau substanțele aflate sub control național, altele decât cele care au regimul juridic stabilit prin acte normative în vigoare, și instituie măsuri de prevenire, control și combatere a consumului în vederea protejării sănătății populației de acțiunile negative ale acestora.”;

— Art. 2 lit. b): „În înțelesul prezentei legi, termenii și expresiile de mai jos au următoarele semnificații: [...]

b) *operator* — persoana fizică sau juridică care, coordonând direct ori prin interpuși, efectuează sau intenționează să efectueze operațiuni de fabricare, producere, tratare, sinteză, extracții, condiționare, distribuire, punere în vânzare, plasare pe piață, livrare, procurare, ambalare, transport, stocare-depozitare, manipulare sau orice altă activitate legală de import, export ori intermediere de produse, denumite în continuare *operațiuni cu produse*.”;

— Art. 3: „(1) Operațiunile cu produse care sunt susceptibile de a avea efecte psihoactive se supun autorizării în condițiile stabilite de prezenta lege.

(2) Până la obținerea autorizației este interzisă desfășurarea de operațiuni cu produsul ce face obiectul autorizării. [...];”

— Art. 4: „Orice operator ce desfășoară sau intenționează să desfășoare operațiuni cu produse susceptibile de a avea efecte psihoactive prin consum, chiar dacă scopul pentru care a fost produs nu este consumul, altele decât cele care au regimul juridic stabilit prin acte normative în vigoare, are obligația de a solicita A.N.S.V.S.A. o autorizație, astfel cum este definită la art. 2 lit. h).”;

— Art. 16: „(1) Fapta persoanei care, fără a deține autorizație eliberată în condițiile prezentei legi, efectuează, fără drept, operațiuni cu produse știind că acestea sunt susceptibile de a avea efecte psihoactive constituie infracțiune și se pedepsește cu închisoare de la 6 luni la 3 ani sau cu amendă, și interzicerea unor drepturi, dacă fapta nu constituie o infracțiune mai gravă.

(2) Fapta persoanei care, fără a deține autorizație eliberată în condițiile prezentei legi, efectuează operațiuni cu produse despre care trebuia sau putea să prevadă că sunt susceptibile de a avea efecte psihoactive constituie infracțiune și se pedepsește cu închisoare de la unu la 3 ani.”

Dispozițiile art. 16 din Legea nr. 194/2011 privind combaterea operațiunilor cu produse susceptibile de a avea efecte psihoactive, altele decât cele prevăzute de acte normative în vigoare, au fost modificate prin art. 232 din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 757 din 12 noiembrie 2012, lege care, potrivit art. 247, a intrat în vigoare la data de 1 februarie 2014.

XI. Opinia judecătorului-raportor

Judecătorul-raportor a opinat în sensul că unica dezlegare ce se poate da chestiunii de drept ce formează obiectul sesizării este aceea că subiect activ al infracțiunii prevăzute în art. 16 din Legea nr. 194/2011 privind combaterea operațiunilor cu produse susceptibile de a avea efecte psihoactive, altele decât cele prevăzute de acte normative în vigoare, republicată, poate fi orice persoană fizică sau juridică.

În argumentare, în esență, judecătorul-raportor a susținut că art. 16 din Legea nr. 194/2011 privind combaterea operațiunilor cu produse susceptibile de a avea efecte psihoactive, altele decât cele prevăzute de acte normative în vigoare, republicată, incriminează fapta persoanei care, fără a deține autorizație eliberată în condițiile legii, efectuează operațiuni cu produse știind că acestea sunt susceptibile de a avea efecte psihoactive, fără a face trimiteri la alte noțiuni, cum ar fi cea de operator.

Totodată, pornind de la definiția dată prin dispozițiile art. 2 lit. b) din aceeași lege noțiunii de „operator”, judecătorul-raportor a reținut că aceasta vizează persoana fizică sau juridică ce efectuează sau intenționează să efectueze operațiuni cu produse în mod legal. Or, în situația în care s-ar admite că subiectul activ al infracțiunii anterior menționate poate fi numai operatorul, s-ar ajunge la o concluzie nelegală, respectiv aceea de a accepta tragerea la răspundere penală a operatorului, adică a acelor persoane fizice sau juridice ce efectuează sau intenționează să efectueze operațiuni cu produse în mod legal, iar nu a persoanelor fizice ori juridice care efectuează sau intenționează să efectueze astfel de operațiuni în mod ilegal.

În consecință, judecătorul-raportor a concluzionat că interpretarea art. 16 din Legea nr. 194/2011 privind combaterea operațiunilor cu produse susceptibile de a avea efecte psihoactive, altele decât cele prevăzute de acte normative în vigoare, republicată, conduce la o concluzie unică, respectiv aceea că subiect activ al infracțiunii incriminate poate fi orice persoană fizică sau juridică.

XII. Înalta Curte de Casație și Justiție

Examinând sesizarea formulată de Curtea de Apel Suceava — Secția penală și pentru cauze cu minori prin Încheierea din 8 iulie 2015, pronunțată în Dosarul nr. 2.747/40/2014, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile, raportul întocmit de judecătorul-raportor și chestiunea de drept ce se solicită a fi dezlegată, reține următoarele:

A. Cu privire la admisibilitatea sesizării

Reglementând condițiile de admisibilitate a sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unei chestiuni de drept, legiuitorul a reglementat prin art. 475 din Codul de procedură penală posibilitatea anumitor instanțe, inclusiv a curții de apel, investită cu soluționarea cauzei în ultimă instanță, care constată, în cursul judecății, existența unei chestiuni de drept de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei și asupra căreia instanța supremă nu a statuat încă printr-o hotărâre prealabilă sau printr-un recurs în interesul legii și nici nu face obiectul unui asemenea recurs, să sesizeze Înalta Curte de Casație și Justiție

în vederea pronunțării unei hotărâri prin care să se dea rezolvare de principiu respectivei probleme de drept.

Ca urmare, admisibilitatea sesizării formulate în procedura pronunțării unei hotărâri prealabile este condiționată de îndeplinirea cumulativă a următoarelor cerințe:

— instanța care a formulat întrebarea să fie investită cu soluționarea cauzei în ultimă instanță;

— soluționarea pe fond a cauzei să depindă de lămurirea chestiunii de drept ce face obiectul sesizării;

— chestiunea de drept supusă analizei să nu fi primit o rezolvare anterioară printr-o hotărâre prealabilă sau printr-un recurs în interesul legii și să nu facă obiectul unui asemenea recurs în curs de soluționare.

Examinând admisibilitatea sesizării prin prisma criteriilor susmenționate, Înalta Curte constată următoarele:

Prima condiție analizată, referitoare la existența unei cauze pendinte aflate în curs de judecată în ultimă instanță, este îndeplinită, Curtea de Apel Suceava fiind investită, în Dosarul nr. 2.747/40/2014, cu soluționarea apelurilor declarate de inculpații Z.A.B., A.C.V. și P.G.C. împotriva Sentinței penale nr. 8 din 13 ianuarie 2015, pronunțată de Tribunalul Botoșani.

De asemenea, în raport cu acuzațiile care sunt aduse apelanților inculpați, se constată a fi îndeplinită în cauză și cerința referitoare la aptitudinea dezlegării date chestiunii de drept de a avea consecințe juridice directe asupra modului de rezolvare a fondului cauzei.

Deopotrivă, este îndeplinită și cea de-a treia condiție de admisibilitate întrucât chestiunea de drept cu a cărei dezlegare a fost sesizată instanța supremă nu a primit o rezolvare printr-o hotărâre prealabilă anterioară sau printr-un recurs în interesul legii și nici nu face obiectul unui asemenea recurs.

În consecință, sesizarea este admisibilă, întrunind condițiile prevăzute de art. 475 din Codul de procedură penală.

B. Cu privire la chestiunea de drept a cărei dezlegare se solicită

Problema de drept ce face obiectul prezentei sesizări este aceea „dacă subiectul activ al infracțiunii prevăzute de art. 16 din Legea nr. 194/2011 privind combaterea operațiunilor cu produse susceptibile de a avea efecte psihoactive, altele decât cele prevăzute de acte normative în vigoare, republicată, poate fi numai operatorul prevăzut în art. 2 lit. b) care are obligația de a solicita de la Autoritatea Națională Sanitară Veterinară și pentru Siguranța Alimentelor autorizația definită în art. 2 lit. h) în vederea desfășurării de operațiuni cu produse susceptibile de a avea efecte psihoactive”.

Din modul în care a fost formulată și argumentată sesizarea rezultă că obiectul acesteia vizează modul de interpretare a normei de incriminare cuprinse în art. 16 din Legea nr. 194/2011 privind combaterea operațiunilor cu produse susceptibile de a avea efecte psihoactive, altele decât cele prevăzute de acte normative în vigoare, republicată, din perspectiva sferei subiectului activ al infracțiunii.

Textul de lege precitat are următorul conținut:

„(1) Fapta persoanei care, fără a deține autorizație eliberată în condițiile prezentei legi, efectuează, fără drept, operațiuni cu produse știind că acestea sunt susceptibile de a avea efecte psihoactive constituie infracțiune și se pedepsește cu închisoare de la 6 luni la 3 ani sau cu amendă, dacă fapta nu constituie o infracțiune mai gravă.

(2) Fapta persoanei care, fără a deține autorizație eliberată în condițiile prezentei legi, efectuează, fără drept, operațiuni cu produse despre care trebuia sau putea să prevadă că sunt susceptibile de a avea efecte psihoactive constituie infracțiune și se pedepsește cu închisoare de la 3 luni la 2 ani sau cu amendă.”

Procedând la stabilirea semnificației normei de incriminare din perspectiva sferei subiectului activ al infracțiunii reglementate, Înalta Curte constată următoarele:

1. *Sub aspect gramatical*

În cuprinsul dispozițiilor art. 16 din Legea nr. 194/2011 privind combaterea operațiunilor cu produse susceptibile de a avea efecte psihoactive, altele decât cele prevăzute de acte normative în vigoare, republicată, legiuitorul utilizează termenul „persoană” pentru definirea subiectului activ al infracțiunii, fără a face vreo referire la calitatea acesteia.

Statuând asupra regulilor de interpretare a normei penale, doctrina și jurisprudența au stabilit că ori de câte ori legiuitorul folosește expresia „fapta persoanei” în cuprinsul Codului penal sau al normelor de incriminare din legile speciale care conțin dispoziții penale, fără a face vreo referire la calitatea persoanei, subiectul activ al infracțiunii este necircumstanțiat, acesta putând fi orice persoană fizică sau juridică.

În consecință, se constată că prin incriminarea, în cuprinsul textului de lege precitat, a faptei „persoanei” care efectuează operațiuni cu produse susceptibile de a avea efecte psihoactive, legiuitorul a circumscris sferei subiectului activ al infracțiunii orice persoană fizică sau juridică, cerința normei de incriminare, respectiv aceea ca persoana care săvârșește infracțiunea să nu dețină autorizația eliberată în condițiile legii, necircumstanțind calitatea subiectului activ al infracțiunii, ci caracterul prohibit al faptei. Altfel spus, doar dacă persoana în cauză nu deține autorizația eliberată în condițiile legii, fapta sa este săvârșită fără drept, în caz contrar, fapta neconstituind infracțiune.

Sub același aspect, se constată că textul normei de incriminare nu face nicio referire la noțiunea de operator și nicio trimitere la prevederile art. 2 din Legea sus-menționată. Or, în măsura în care voința legiuitorului ar fi fost aceea de a restrânge sfera subiectului activ al infracțiunii la „operatorul” prevăzut în art. 2 lit. b) din aceeași lege, s-ar fi referit în mod explicit în cuprinsul art. 16 la „fapta operatorului”, iar nu la „fapta persoanei”.

2. *Sub aspect logico-sistematic*

Legea nr. 194/2011 privind combaterea operațiunilor cu produse susceptibile de a avea efecte psihoactive, altele decât cele prevăzute de acte normative în vigoare, republicată, stabilește cadrul legal aplicabil produselor susceptibile a avea efecte psihoactive, altele decât cele care au regimul juridic stabilit prin acte normative în vigoare, și instituie măsuri de prevenire, control și combatere a consumului în vederea protejării sănătății populației.

Legea definește în art. 2 termenii și expresiile pe care le utilizează, în art. 3 stabilește, cu titlu de principiu, că operațiunile cu astfel de produse sunt permise numai în ipoteza obținerii unei autorizații, în art. 4 instituie obligația operatorului de a solicita autorizarea, iar în art. 16, 17 și 19 incriminează anumite fapte penale.

Dispozițiile art. 2 lit. b) din Legea nr. 194/2011 privind combaterea operațiunilor cu produse susceptibile de a avea efecte psihoactive, altele decât cele prevăzute de acte normative în vigoare, republicată, definesc „operatorul” ca fiind „persoana fizică sau juridică care, coordonând direct ori prin interpuși, efectuează sau intenționează să efectueze operațiuni de fabricare, producere, tratare, sinteză, extracții, condiționare, distribuire, punere în vânzare, plasare pe piață, livrare, procurare, ambalare, transport, stocare-depozitare, manipulare sau orice altă activitate legală de import, export ori intermediere de produse, denumite în continuare operațiuni cu produse.”

Prin urmare, potrivit legii, operatorul este persoana fizică sau juridică ce efectuează sau intenționează să efectueze operațiuni cu produse în mod legal.

În raport cu definiția „operatorului”, dacă s-ar admite că subiect activ al infracțiunii prevăzute în art. 16 din Legea nr. 194/2011 privind combaterea operațiunilor cu produse susceptibile de a avea efecte psihoactive, altele decât cele prevăzute de acte normative în vigoare, republicată, poate fi numai operatorul, s-ar ajunge la concluzia că norma de incriminare este aplicabilă numai persoanei fizice sau juridice care efectuează sau intenționează să efectueze operațiuni cu produse în mod legal.

O astfel de interpretare lipsește de conținut norma de incriminare întrucât plasează în afara sferei de aplicare a acesteia fapta săvârșită de persoana fizică ori juridică ce efectuează operațiuni cu produse în mod ilegal.

Se constată în acest sens că, pentru crearea cadrului legal, art. 4 din Legea sus-menționată prevede că orice operator ce desfășoară sau intenționează să desfășoare operațiuni cu produse susceptibile de a avea efecte psihoactive prin consum, chiar dacă scopul pentru care au fost produse nu este consumul, altele decât cele care au regimul juridic stabilit prin acte normative în vigoare, are obligația de a solicita Autorității Naționale Sanitare Veterinare și pentru Siguranța Alimentelor o autorizație, respectiv actul tehnico-administrativ emis de această instituție, care atestă că produsul nu este substituit în sensul acestei legi, în urma efectuării unor analize și evaluări de către laboratoarele specializate în acest sens, după caz.

Obligația de a obține autorizație, instituită prin dispozițiile art. 4 din Legea nr. 194/2011 privind combaterea operațiunilor cu produse susceptibile de a avea efecte psihoactive, altele decât cele prevăzute de acte normative în vigoare, republicată, în sarcina operatorului, ca persoană fizică sau juridică ce efectuează sau intenționează să efectueze operațiuni cu produse în mod legal, are rolul de a reglementa o condiție care trebuie îndeplinită pentru asigurarea legalității efectuării operațiunilor cu produse.

Or, norma de incriminare prevăzută în art. 16 din Legea nr. 194/2011 privind combaterea operațiunilor cu produse susceptibile de a avea efecte psihoactive, altele decât cele prevăzute de acte normative în vigoare, republicată, sancționează tocmai desfășurarea operațiunilor cu produse în mod nelegal, fără a deține autorizația eliberată în condițiile legii, motiv pentru care subiect activ al infracțiunii poate fi orice persoană fizică și juridică, indiferent dacă aceasta are ori nu calitatea de operator, în sensul art. 2 lit. b) din lege.

3. *Sub aspect teleologic*

Raportat la expunerea de motive a proiectului Legii nr. 194/2011 privind combaterea operațiunilor cu produse susceptibile de a avea efecte psihoactive, altele decât cele prevăzute de acte normative în vigoare, republicată, se constată că adoptarea acestei soluții legislative a fost justificată de necesitatea instituirii unor măsuri de prevenire, control și combatere a consumului de substanțe susceptibile de a avea efecte psihoactive, în vederea protejării sănătății populației de acțiunile negative ale acestora.

Având în vedere finalitatea urmărită, legiuitorul a stabilit în cuprinsul actului normativ cadrul legal aplicabil produselor susceptibile de a avea efecte psihoactive, incriminând totodată faptele efectuate în afara acestui cadru.

În consecință, finalitatea urmărită de legiuitor prin adoptarea Legii nr. 194/2011 privind combaterea operațiunilor cu produse susceptibile de a avea efecte psihoactive, altele decât cele prevăzute de acte normative în vigoare, republicată, a determinat sfera destinatarii actului normativ în integralitatea lui (deci și în ceea ce privește faptele prohibite), aceștia fiind persoanele fizice și juridice care efectuează sau intenționează să efectueze operațiuni cu produsele reglementate prin lege.

Pentru considerentele mai sus arătate, Înalta Curte va admite sesizarea formulată de Curtea de Apel Suceava — Secția penală și pentru cauze cu minori prin Încheierea din 8 iulie 2015, pronunțată în Dosarul nr. 2.747/40/2014, și va stabili că subiect activ al infracțiunii prevăzute de art. 16 din Legea nr. 194/2011 privind combaterea operațiunilor cu produse susceptibile de a avea efecte psihoactive, altele decât cele prevăzute de acte normative în vigoare, poate fi orice persoană fizică sau juridică.

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

În numele legii

DECIDE:

Admite sesizarea formulată de Curtea de Apel Suceava — Secția penală și pentru cauze cu minori prin Încheierea din 8 iulie 2015, pronunțată în Dosarul nr. 2.747/40/2014.

Stabilește că subiect activ al infracțiunii prevăzute de art. 16 din Legea nr. 194/2011 privind combaterea operațiunilor cu produse susceptibile de a avea efecte psihoactive, altele decât cele prevăzute de acte normative în vigoare, poate fi orice persoană fizică sau juridică.

Obligatorie de la data publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I, potrivit art. 477 alin. (3) din Codul de procedură penală.

Pronunțată în ședință publică astăzi, 8 octombrie 2015.

PREȘEDINTELE SECȚIEI PENALE A ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE
ȘI JUSTIȚIE

MIRELA SORINA POPESCU

Magistrat-asistent,
Marcela Radu

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

COMPLETUL PENTRU DEZLEGAREA UNOR CHESTIUNI DE DREPT

DECIZIA Nr. 30

din 5 octombrie 2015

Dosar nr. 2.179/1/2015

Iulia Cristina Tarcea	— vicepreședintele Înaltei Curți de Casație și Justiție — președintele completului
Lavinia Curelea	— președintele Secției I civile
Roxana Popa	— președintele delegat al Secției a II-a civile
Ionel Barbă	— președintele Secției de contencios administrativ și fiscal
Dragu Crețu	— judecător la Secția I civilă
Raluca Moglan	— judecător la Secția I civilă
Simona Gina Pietreanu	— judecător la Secția I civilă
Carmen Elena Popoiag	— judecător la Secția I civilă — judecător-raportor
Aurelia Rusu	— judecător la Secția I civilă
Marian Budă	— judecător la Secția a II-a civilă — judecător-raportor
Iulia Manuela Cîrnu	— judecător la Secția a II-a civilă
Rodica Zaharia	— judecător la Secția a II-a civilă
Carmen Trănica Teau	— judecător la Secția a II-a civilă
Nela Petrișor	— judecător la Secția a II-a civilă
Cezar Hîncu	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Veronica Năstasie	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Iuliana Rîciu	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Carmen Maria Ilie	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Eugenia Ion	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal — judecător-raportor

Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept ce formează obiectul dosarului nr. 2.179/1/2015 a fost constituit conform dispozițiilor art. 520 alin. (8) din Codul de procedură civilă și ale art. 27⁵ alin. (1) din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, republicat, cu modificările și completările ulterioare.

Ședința este prezidată de doamna judecătoreasă Iulia Cristina Tarcea, vicepreședintele Înaltei Curți de Casație și Justiție.

La ședința de judecată participă doamna Adriana Stamatescu, magistrat-asistent, desemnată în conformitate cu dispozițiile art. 27⁶ din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, republicat, cu modificările și completările ulterioare.

Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept a luat în examinare sesizarea formulată de Tribunalul Mureș — Secția civilă în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarei chestiuni de drept: care este modul de interpretare a dispozițiilor articolului unic din Hotărârea Guvernului nr. 507/2014 pentru actualizarea cuantumului chiriilor aferente imobilelor retrocedate și afectate unor destinații de interes public, în sensul de a preciza dacă actualizarea cu indicele prețului de consum aferent perioadei cuprinse între luna aprilie a anului 2007 și luna mai a anului 2014 se aplică și cu privire la chiriile lunare prevăzute în anexa Hotărârii Guvernului nr. 1.886/2006 pentru stabilirea cuantumului chiriilor aferente imobilelor care fac obiectul prevederilor art. 16 alin. (2) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, ale art. 1 alin. (10) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 94/2000 privind retrocedarea unor bunuri imobile care au

aparținut cultelor religioase din România și ale art. 1 alin. (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 83/1999 privind restituirea unor bunuri imobile care au aparținut comunităților cetățenilor aparținând minorităților naționale din România, cu modificările și completările ulterioare, datorate anterior intrării în vigoare a Hotărârii Guvernului nr. 507/2014.

Magistratul-asistent prezintă referatul cauzei, arătând că toate curțile de apel au comunicat că nu au jurisprudență în materia ce face obiectul sesizării și că la dosar a fost depus raportul întocmit de judecătorii-raportori. Se mai referă asupra faptului că raportul a fost comunicat părților, în conformitate cu dispozițiile art. 520 alin. (10) din Codul de procedură civilă și că nu s-au depus puncte de vedere.

În urma deliberărilor, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept rămâne în pronunțare asupra sesizării privind pronunțarea unei hotărâri prealabile.

ÎNALTA CURTE,

deliberând asupra chestiunii de drept cu care a fost sesizată, constată următoarele:

I. Titularul și obiectul sesizării

1. Tribunalul Mureș — Secția civilă a dispus, prin încheierea pronunțată în data de 9 aprilie 2015, în Dosarul nr. 1.177/308/2014 aflat pe rolul acestei instanțe, sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în temeiul dispozițiilor art. 519 din Codul de procedură civilă în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile prin care să se dezlege următoarea chestiune de drept: *care este modul de interpretare a dispozițiilor articolului unic din Hotărârea Guvernului nr. 507/2014 pentru actualizarea cuantumului chiriilor aferente imobilelor retrocedate și afectate unor destinații de interes public, în sensul de a preciza dacă actualizarea cu indicele prețului de consum aferent perioadei cuprinse între luna aprilie a anului 2007 și luna mai a anului 2014 se aplică și cu privire la chiriile lunare prevăzute în anexa Hotărârii Guvernului nr. 1.886/2006 pentru stabilirea cuantumului chiriilor aferente imobilelor care fac obiectul prevederilor art. 16 alin. (2) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, ale art. 1 alin. (10) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 94/2000 privind retrocedarea unor bunuri imobile care au aparținut cultelor religioase din România și ale art. 1 alin. (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 83/1999 privind restituirea unor bunuri imobile care au aparținut comunităților cetățenilor aparținând minorităților naționale din România, cu modificările și completările ulterioare, datorate anterior intrării în vigoare a Hotărârii Guvernului nr. 507/2014.*

II. Expunerea succintă a procesului

2. Prin cererea de chemare în judecată înregistrată pe rolul Judecătoriei Sighișoara la data de 10 iunie 2014, reclamanta M.T.G. a solicitat obligarea pârâtelor Grădinița cu program prelungit Târnava Sighișoara, Grădinița cu program normal nr. 3 Sighișoara și municipiul Sighișoara prin primar la plata diferenței de chirie neachitate datorată în perioada 1 aprilie 2010—1 aprilie 2014, sumă ce reprezintă chiria aferentă spațiului închiriat, actualizată cu indicele de inflație.

3. În motivarea cererii a arătat că în data de 25 mai 2009 a încheiat cu pârâtele un Contract de închiriere înregistrat cu nr. 22.010 din 26 mai 2009 pentru imobilul ce i-a fost restituit în baza Legii nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, republicată, cu modificările și completările ulterioare, prin Dispoziția nr. 123/2009 a primarului municipiului Sighișoara, respectiv Procesul-verbal de predare-primire nr. 7.216/XI/I din 1 aprilie 2009, cu obligația de menținere a afecțiunii pe o perioadă de 5 ani. A mai arătat că prin contractul de închiriere s-a stabilit un quantum al chiriei de 6 lei/mp pentru construcție și 2,5 lei/mp pentru teren, conform Hotărârii

Guvernului nr. 343/2007 privind modificarea și completarea Hotărârii Guvernului nr. 1.886/2006 pentru stabilirea cuantumului chiriilor aferente imobilelor care fac obiectul prevederilor art. 16 alin. (2) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, ale art. 1 alin. (10) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 94/2000 privind retrocedarea unor bunuri imobile care au aparținut cultelor religioase din România și ale art. 1 alin. (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 83/1999 privind restituirea unor bunuri imobile care au aparținut comunităților cetățenilor aparținând minorităților naționale din România, stabilindu-se o chirie lunară de 5.698 lei. Cum dispozițiile acestei hotărâri au fost anulate prin sentința civilă nr. 2.823/2008 a Curții de Apel București, irevocabilă, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 872 din 15 decembrie 2009, chiria pentru spațiul proprietatea sa folosit de pârâte a redevenit de 7 lei/mp pentru construcție și 2,5 lei/mp pentru teren, astfel cum prevedeau dispozițiile Hotărârii Guvernului nr. 1.886/2006, cu modificările și completările ulterioare. Reclamanta s-a adresat cu o notificare Primăriei Municipiului Sighișoara, în calitate de finanțator al pârâtelor chiriase, prin care solicita plata chiriei indexate cu indicele de inflație pentru perioada cuprinsă între 1 aprilie 2010 și 1 aprilie 2014, opunându-se prelungirii contractului atât timp cât prețul pe mp nu va fi indexat cu indicele de inflație, astfel cum prevedeau normele legale și înțelegerea părților din contract.

4. Prin Sentința civilă nr. 1.314 din 15 octombrie 2014 Judecătoria Sighișoara a respins excepția lipsei calității procesuale pasive a pârâtei Grădinița cu program normal nr. 3 Sighișoara; a respins acțiunea reclamantei ca nefondată cu motivarea că pârâtele au achitat chiria stabilită la punctul 3.1 din contract și că pe toată durata contractului de închiriere nu a fost adoptată nicio hotărâre de guvern prin care să fie actualizat cuantumului chiriei. S-a mai reținut că Hotărârea Guvernului nr. 507/2014 nu este aplicabilă cauzei, deoarece, potrivit art. 6 din Codul civil, legea se aplică numai pentru viitor și nu retroactiv.

5. Împotriva acestei sentințe a declarat apel reclamanta, solicitând schimbarea în tot a hotărârii primei instanțe și admiterea acțiunii. Totodată, a solicitat sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție conform art. 519 din Codul de procedură civilă, cu privire la aplicabilitatea Hotărârii Guvernului nr. 507/2014 asupra cauzelor aflate pe rolul instanțelor la data intrării sale în vigoare, respectiv 24 iunie 2014.

6. În ședința publică din 26 martie 2015, cu ocazia acordării cuvântului în fond, reprezentantul convențional al reclamantei a arătat că nu mai înțelege să solicite sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție.

7. Instanța a amânat pronunțarea la 2 aprilie 2015 și apoi la 9 aprilie 2015, când a dispus repunerea cauzei pe rol, a constatat admisibilă sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile privind interpretarea dispozițiilor articolului unic din Hotărârea Guvernului nr. 507/2014 și a dispus suspendarea judecății în temeiul prevederilor art. 520 alin. (2) din Codul de procedură civilă.

III. Motivele de admisibilitate reținute de titularul sesizării

8. Prin încheierea pronunțată în data de 9 aprilie 2015, în dosarul nr. 1.177/308/2014, Tribunalul Mureș — Secția civilă a constatat admisibilitatea sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție, conform art. 519 din Codul de procedură civilă, motivat de următoarele considerente:

a) de lămurirea modului de interpretare și aplicare a dispozițiilor articolului unic al Hotărârii Guvernului nr. 507/2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 459 din 24 iunie 2014, depinde soluționarea pe fond a cauzei, întrucât prin aceste dispoziții se dispune actualizarea chiriilor pentru

imobilele de natura celui deținut în proprietate de reclamantă — respectiv imobile care au făcut obiectul art. 16 alin. (2) din Legea nr. 10/2001, republicată, cu modificările și completările ulterioare —, iar acțiunea reclamantei este fundamentată pe cuprinsul acestor dispoziții, în temeiul cărora solicită obligarea pârâtei la plata unei diferențe cu titlu de chirie actualizată cu rata inflației, chirie datorată pentru perioada 1 aprilie 2010—1 aprilie 2014. Prin urmare, având în vedere că pretențiile deduse judecătii sunt datorate pentru o perioadă anterioară intrării în vigoare a hotărârii Guvernului prin care se dispune actualizarea, interpretarea dispozițiilor arătate, în sensul de a se preciza dacă acestea se aplică și asupra chiriilor scadente anterior intrării în vigoare a hotărârii, iar nu doar cu privire la chiriile datorate începând cu această dată, este necesară soluționării cauzei. De altfel, acesta este motivul pentru care prima instanță investită cu soluționarea cauzei a respins acțiunea reclamantei, apreciind că dispozițiile invocate nu se aplică retroactiv;

b) problema de drept enunțată este nouă, deoarece, prin consultarea jurisprudenței, s-a constatat că asupra acestei probleme Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat printr-o altă hotărâre, astfel cum rezultă din verificarea bazei de date a instanței supreme. De altfel, datorită timpului scurt curs de la intrarea în vigoare a dispozițiilor supuse interpretării, nu au putut fi identificate nici în practica celorlalte instanțe hotărâri în privința acestei probleme, deși a fost consultată baza de date Jurindex;

c) problema de drept nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, conform evidențelor Înaltei Curți de Casație și Justiție, consultate la data de 11 mai 2015.

IV. Punctul de vedere al completului de judecată cu privire la dezlegarea chestiunii de drept

9. Punctul de vedere al completului de judecată investit cu soluționarea apelului în Dosarul nr. 1.177/308/2014 al Tribunalului Mureș — Secția civilă asupra chestiunii de drept pendinte, exprimat prin încheierea de sesizare în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile, este în sensul că din cuprinsul Hotărârii Guvernului nr. 507/2014 nu reiese cu exactitate dacă actualizarea chiriilor privește și pretențiile datorate, cu acest titlu, anterior intrării sale în vigoare.

10. Într-o opinie îmbrățișată de pârâte și însușită de prima instanță, această actualizare nu se aplică pretențiilor scadente anterior intrării sale în vigoare, deoarece s-ar încălca principiul neretroactivității legii prevăzut de art. 6 din Codul civil și art. 15 alin. (2) din Constituție.

11. În opinia instanței, interpretarea în sens contrar nu încalcă principiul neretroactivității legii, deoarece hotărârea privind actualizarea cuantumului chiriilor reprezintă un act administrativ individual, iar nu normativ. Hotărârea supusă interpretării a fost adoptată pentru a reglementa o situație punctuală pe o perioadă determinată și aplicabilă unui număr determinabil de persoane.

12. Mai mult, aplicarea hotărârii în privința creanțelor scadente anterior intrării sale în vigoare nu încalcă nici principiul securității raporturilor juridice subsumat dreptului la un proces echitabil, recunoscut de art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și libertăților fundamentale, deoarece obligația de emitere a hotărârii pentru actualizarea chiriilor stabilite conform Hotărârii Guvernului nr. 1.886/2006, cu modificările și completările ulterioare, a fost prevăzută în cuprinsul art. 7, fără a lăsa niciun drept de apreciere emitentului cu privire la emiterea sau nu a hotărârii pentru actualizare. În aceste condiții, aplicarea hotărârii de actualizare a cuantumului chiriilor și asupra raporturilor juridice anterioare intrării sale în vigoare nu încalcă principiul securității raporturilor juridice, deoarece obligația de actualizare exista încă de la momentul nașterii acestor raporturi juridice, astfel că obligația contractuală de plată a chiriei în cuantum actualizat era determinabilă încă de la acel moment,

emiterea hotărârii recunoscând practic în favoarea destinatarilor săi drepturi subiective civile preexistente.

13. De altfel, hotărârea supusă interpretării, prin care s-a dispus actualizarea, a fost emisă în executarea Deciziei nr. 7.244 din 14 noiembrie 2013 a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal, astfel cum reiese din chiar preambulul hotărârii, reprezentând un act administrativ individual, iar nu normativ.

14. Din considerentele și dispozitivul deciziei rezultă că obligația Guvernului era aceea de a adopta hotărârea prevăzută de art. 7 din Hotărârea Guvernului nr. 1.886/2006, de actualizare anuală a chiriilor stabilite în baza acestei hotărâri, prin urmare și a chiriilor datorate anterior intrării în vigoare a Hotărârii Guvernului nr. 507/2014.

15. O astfel de interpretare nu este exclusă nici de textul articolului unic al Hotărârii Guvernului nr. 507/2014, câtă vreme acesta se referă la cuantumul chiriei lunare prevăzut în anexele la Hotărârea Guvernului nr. 1.886/2006, cu modificările și completările ulterioare, iar nu doar la cele care se vor plăti în viitor potrivit dispozițiilor acelor hotărâri.

V. Punctul de vedere al părților cu privire la dezlegarea chestiunii de drept

16. În afara susținerilor făcute în cursul procesului, părțile nu au formulat puncte de vedere distincte cu privire la chestiunea de drept ce face obiectul sesizării.

17. După comunicarea raportului întocmit de judecătorii raportori, părțile nu și-au exprimat punctul de vedere asupra chestiunii deduse judecătii, așa cum prevăd dispozițiile art. 520 alin. (10) din Codul de procedură civilă.

VI. Raportul asupra chestiunii de drept

18. Prin raportul întocmit în cauză, conform art. 520 alin. (8) din Codul de procedură civilă, s-a apreciat că sunt îndeplinite condițiile de admisibilitate prevăzute de art. 519 din Codul de procedură civilă. Pe fond s-a concluzionat că actualizarea cu indicele prețului de consum aferent perioadei cuprinse între luna aprilie a anului 2007 și luna mai a anului 2014 se aplică și cu privire la chiriile lunare prevăzute în anexa la Hotărârea Guvernului nr. 1.886/2006, cu modificările și completările ulterioare, datorate anterior intrării în vigoare a Hotărârii Guvernului nr. 507/2014.

VII. Înalta Curte de Casație și Justiție

Examinând sesizarea în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile, raportul întocmit de judecătorii-raportori și chestiunea de drept ce se solicită a fi dezlegată, constată următoarele:

19. Prealabil oricărei analize, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept constată că la data de 5 aprilie 2015 a intrat în vigoare Legea nr. 65/2015 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 115/2013 pentru instituirea unui nou termen în care să se finalizeze situația prevăzută la art. 6 alin. (1) din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România, precum și pentru prorogarea unor termene.

20. Prin art. III lit. a) din Legea nr. 65/2015 s-a abrogat în mod expres Hotărârea Guvernului nr. 1.886/2006, cu modificările și completările ulterioare.

21. De asemenea, la lit. c) a aceluiași articol se prevede abrogarea oricărei dispoziții legale cu privire la modul de stabilire a cuantumului chiriilor contrară prevederilor acestei legi. Pe cale de consecință, odată cu intrarea în vigoare a Legii nr. 65/2015 a fost abrogată implicit și Hotărârea Guvernului nr. 507/2014.

22. Pentru aceste considerente, dezlegările date prin prezenta decizie vor viza modalitatea de actualizare a chiriilor lunare prevăzute în anexa Hotărârii Guvernului nr. 1.886/2006,

cu modificările și completările ulterioare, până la data de 5 aprilie 2015, data intrării în vigoare a noului act normativ.

23. Odată făcută această precizare, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept are a analiza dacă, în raport cu întrebarea formulată de titularul sesizării, sunt îndeplinite cumulativ condițiile de admisibilitate în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile, față de prevederile art. 519 din Codul de procedură civilă.

24. Potrivit dispozițiilor amintite, *„Dacă, în cursul judecății, un complet de judecată al Înaltei Curți de Casație și Justiție, al curții de apel sau al tribunalului, investit cu soluționarea cauzei în ultimă instanță, constatând că o chestiune de drept, de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei respective, este nouă și asupra acesteia Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat și nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, va putea solicita Înaltei Curți de Casație și Justiție să pronunțe o hotărâre prin care să dea rezolvare de principiu chestiunii de drept cu care a fost sesizată”*.

25. Prin această reglementare, legiuitorul a instituit o serie de condiții de admisibilitate pentru declanșarea procedurii de sesizare în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile, condiții care trebuie să fie întrunite în mod cumulativ, după cum urmează:

- existența unei cauze aflate în curs de judecată;
- instanța care sesizează Înalta Curte de Casație și Justiție să judece cauza în ultimă instanță;
- cauza care face obiectul judecății să se afle în competența legală a unui complet de judecată al Înaltei Curți de Casație și Justiție, al curții de apel sau al tribunalului investit să soluționeze cauza;
- soluționarea pe fond a cauzei în curs de judecată să depindă de chestiunea de drept a cărei lămurire se cere;
- chestiunea de drept a cărei lămurire se cere să fie nouă;
- chestiunea de drept să nu fi făcut obiectul statuării Înaltei Curți de Casație și Justiție și nici obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare.

26. Primele trei condiții de admisibilitate sunt îndeplinite, întrucât litigiul în legătură cu care s-a formulat sesizarea este în curs de judecată, tribunalul investit cu soluționarea apelului urmează să soluționeze cauza în ultimă instanță, prin pronunțarea unei hotărâri judecătorești care, potrivit art. 634 alin. (1) pct. 4 din Codul de procedură civilă, este definitivă, iar cauza care face obiectul judecății se află în competența legală a unui complet de judecată al tribunalului investit să soluționeze cauza.

27. Este, de asemenea, îndeplinită condiția dependenței soluției ce se va da pe fondul cauzei de chestiunea de drept a cărei lămurire se cere, din moment ce această soluție este determinată de aplicarea/neaplicarea articolului unic din Hotărârea Guvernului nr. 507/2014 cu privire la chiriile lunare prevăzute în anexa Hotărârii Guvernului nr. 1.886/2006, cu modificările și completările ulterioare, datorate anterior intrării în vigoare a Hotărârii Guvernului nr. 507/2014.

28. Cât privește cerința noutății chestiunii de drept, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept constată că data relativ recentă a adoptării actului normativ a făcut ca la nivelul instanțelor o asemenea problemă să nu își fi găsit rezolvarea prin pronunțarea unor hotărâri judecătorești, astfel cum rezultă din consultarea tuturor curților de apel, care au comunicat inexistența jurisprudenței în materia ce face obiectul sesizării.

29. Cum în competența materială a Înaltei Curți de Casație și Justiție nu sunt date cauze cu un astfel de obiect, aceasta nu a statuat asupra chestiunii de drept prin decizii de speță. De asemenea nu există pe rolul instanței supreme un recurs în interesul legii în curs de soluționare asupra problemei analizate.

Asupra fondului sesizării, constată următoarele:

30. Prin Hotărârea Guvernului nr. 1.886/2006, cu modificările și completările ulterioare, s-a aprobat cuantumul chiriilor lunare aferente imobilelor care intră sub incidența art. 16 alin. (2) din Legea nr. 10/2001, republicată, cu modificările și completările ulterioare, a art. 1 alin. (10) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 94/2000 privind retrocedarea unor bunuri imobile care au aparținut cultelor religioase din România, republicată, cu modificările și completările ulterioare, și a art. 1 alin. (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 83/1999 privind restituirea unor bunuri imobile care au aparținut comunităților cetățenilor aparținând minorităților naționale din România, republicată.

31. Art. 7 al actului normativ menționat prevedea în mod expres actualizarea anuală a cuantumului chiriilor prevăzute în anexele nr. 1 și 2 cu indicele de inflație, prin hotărâre a Guvernului.

32. Guvernul nu a respectat obligația impusă de lege și nu a emis hotărârile anuale de actualizare a cuantumului chiriilor.

33. Abia la 18 iunie 2014 Guvernul a adoptat Hotărârea nr. 507/2014 pentru actualizarea cuantumului chiriilor aferente imobilelor retrocedate și afectate unor destinații de interes public, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 459 din 24 iunie 2014, prin care a prevăzut actualizarea cuantumului chiriilor lunare ce fac obiectul Hotărârii Guvernului nr. 1.886/2006, cu modificările și completările ulterioare, cu indicele prețurilor de consum aferent perioadei cuprinse între luna ianuarie a anului 2007 și luna mai a anului 2014.

34. În preambulul hotărârii, emitentul a precizat că aceasta se adoptă *„având în vedere Sentința civilă nr. 2.838/27.10.2008, pronunțată de Curtea de Apel București, rămasă definitivă prin Decizia nr. 1.923/01.04.2009, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție, precum și Sentința civilă nr. 2.051/21.03.2012, pronunțată de Curtea de Apel București, rămasă definitivă prin Decizia nr. 7.244/14.11.2013, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție”*, hotărâri judecătorești pronunțate ca urmare a introducerii de către persoane fizice a unor cereri de chemare în judecată, în vederea îndeplinirii de către Guvern a obligațiilor prevăzute de lege.

35. Astfel, potrivit considerentelor Deciziei nr. 7.244 din 14 noiembrie 2013, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal, *„Hotărârea Guvernului nr. 1.886/2006 nu a fost adoptată pentru organizarea cadrului de executare a Legii nr. 10/2001, republicată, cu completările și modificările ulterioare, Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 94/2000 și Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 83/1999, pentru a fi vorba de o hotărâre cu caracter normativ, cu aplicabilitate generală, nelimitată în timp, ci a fost adoptată pentru o situație punctuală — stabilirea cuantumului unor chirii, într-o perioadă determinată — anual, aplicabilă unui număr determinabil de persoane — proprietarii imobilelor la care se referă textele legale citate. Astfel fiind, rezultă că Hotărârea Guvernului nr. 1.886/2006 are caracter individual, fiind adoptată pentru aplicarea/executarea în concret a dispozițiilor art. 16 alin. (2) din Legea nr. 10/2001, republicată, cu completările și modificările ulterioare, art. 1 alin. (10) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 94/2000 și art. 1 alin. (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 83/1999(...) pentru aceleași considerente/argumente și hotărârea pe care Guvernul trebuie să o emită în temeiul art. 7 din Hotărârea nr. 1.886/2006 are tot caracterul unui act administrativ individual... Într-adevăr, există situații când administrația poate avea un drept de apreciere în ceea ce privește acțiunile sale, dar identificarea unui asemenea drept se poate face numai din existența unei/unor norme permissive, care să lase la apreciere autorității dacă/în ce moment/în ce condiții/cu ce mijloace etc. va acționa sau nu va acționa. În cauză, temeiul invocat de recurenții-reclamanți ca Guvernul să acționeze îl reprezintă dispozițiile*

art. 7 din Hotărârea Guvernului nr. 1.886/2006, potrivit căroră «cuanumul chiriilor prevăzut în anexele nr. 1 și 2 se va actualiza anual cu indicele de inflație», de unde rezultă că Guvernul nu are nicio marjă de apreciere în ceea ce privește emiterea hotărârii pentru actualizare. Astfel, Guvernul nu are dreptul dacă/ poate va adopta sau nu hotărârea, ci «va actualiza», exprimarea fiind imperativă. Nu are dreptul să aprecieze nici când va adopta hotărârea, exprimarea fiind, de asemenea, categorică: «anual» și nici cum, exprimarea fiind iarăși categorică: «cu indicele de inflație».”

36. Așa fiind, Hotărârea Guvernului nr. 507/2014 are caracterul unui act administrativ individual, iar nu normativ. Distincția între actele administrative individuale și cele normative se realizează în funcție de întinderea efectelor juridice pe care le produc. Astfel, actele administrative normative conțin reglementări cu caracter general, impersonale, care produc efecte *erga omnes*, în timp ce actele individuale produc efecte, de regulă, față de o persoană sau uneori față de o categorie de persoane nominalizate expres în conținutul acestor acte.

37. În doctrină s-a subliniat că deși, în principiu, actele administrative produc efecte pentru viitor, există acte administrative care produc efecte cu caracter retroactiv fie datorită caracterului lor (cum ar fi actele administrative date în aplicarea unei hotărâri judecătorești), fie datorită unor dispoziții

40. Pe cale de consecință, dispozițiile Hotărârii Guvernului nr. 507/2014 sunt aplicabile și cu privire la chiriile lunare prevăzute în anexa Hotărârii Guvernului nr. 1.886/2006 cu modificările și completările ulterioare, datorate anterior intrării sale în vigoare.

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

În numele legii

DECIDE:

Admite sesizarea formulată de Tribunalul Mureș — Secția civilă, în Dosarul nr. 1.177/308/2014 și, în consecință, stabilește că: În aplicarea și interpretarea articolului unic din Hotărârea Guvernului nr. 507/2014 pentru actualizarea cuantumului chiriilor aferente imobilelor retrocedate și afectate unor destinații de interes public, actualizarea cu indicele prețului de consum aferent perioadei cuprinse între luna aprilie a anului 2007 și luna mai a anului 2014 se aplică și cu privire la chiriile lunare prevăzute în anexa Hotărârii Guvernului nr. 1.886/2006 pentru stabilirea cuantumului chiriilor aferente imobilelor care fac obiectul prevederilor art. 16 alin. (2) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, ale art. 1 alin. (10) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 94/2000 privind retrocedarea unor bunuri imobile care au aparținut cultelor religioase din România și ale art. 1 alin. (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 83/1999 privind restituirea unor bunuri imobile care au aparținut comunităților cetățenilor aparținând minorităților naționale din România, cu modificările și completările ulterioare, datorate anterior intrării în vigoare a Hotărârii Guvernului nr. 507/2014.

Obligatorie, potrivit dispozițiilor art. 521 alin. (3) din Codul de procedură civilă.

Pronunțată în ședință publică astăzi, 5 octombrie 2015.

VICEPREȘEDINTELE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

IULIA CRISTINA TARCEA

Magistrat-asistent,
Adriana Stamatescu

ABONAMENTE LA PUBLICAȚIILE OFICIALE PE SUPORT FIZIC

— Prețuri pentru anul 2015 —

Nr. crt.	Denumirea publicației	Număr de apariții anuale	Valoare (TVA 9% inclus) — lei		
			12 luni	3 luni	1 lună
1.	Monitorul Oficial, Partea I	920	1.310	360	131
2.	Monitorul Oficial, Partea I, limba maghiară	60	1.640		150
3.	Monitorul Oficial, Partea a II-a	200	2.460		220
4.	Monitorul Oficial, Partea a III-a	550	470		50
5.	Monitorul Oficial, Partea a IV-a	6.600	1.880		170
6.	Monitorul Oficial, Partea a VI-a	252	1.750		160
7.	Monitorul Oficial, Partea a VII-a	48	600		55
8.	Colecția Legislația României	4	500	130	
9.	Colecția Hotărâri ale Guvernului României	12	800		75

NOTĂ:

Monitorul Oficial, Partea I bis, se multiplică și se achiziționează pe bază de comandă.

ABONAMENTE LA PRODUSELE ÎN FORMAT ELECTRONIC

— Prețuri pentru anul 2015 —

Produs	Abonamentul FLEXIBIL (Monitorul Oficial, Partea I + alte 3 părți ale Monitorului Oficial, la alegere)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	60	150	380	910	2.000	550	1.380	3.450	8.280	18.220
ExpertMO	100	250	630	1.510	3.320	1.000	2.500	6.250	15.000	33.000

Produs	Abonamentul COMPLET (Monitorul Oficial, Partea I + toate celelalte părți ale Monitorului Oficial)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	70	180	450	1.080	2.380	650	1.630	4.080	9.790	21.540
ExpertMO	120	300	750	1.800	3.960	1.200	3.000	7.500	18.000	39.600

Colecția Monitorul Oficial în format electronic, oricare dintre părțile acestuia	70 lei/an
--	-----------

Prețurile sunt exprimate în lei și conțin TVA.

Mai multe informații puteți găsi pe site-ul www.expert-monitor.ro, unde puteți aplica online comanda.

EDITOR: GUVERNUL ROMÂNIEI

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

